

Suns joņoja uz ieleju, lēkdams pāri nolūzušiem zariem; kritušās lapas pajuka uz visām pusēm. Vajadzēja uzticēties instinktam. Dziļi sirdī viņš taču zināja, ka nevajag atstāt baru. Bet, kā jau vienpatis, bija devies, kur deguns rāda, un nu draugi bija neizsargāti.

Kurš viņus sargās, ja ne es?

ERIN HUNTER

SURVIVORS

A HIDDEN ENEMY

ĒRINA HANTERE

KLANU SUŅI

**NEZINĀMAIS
IENAIDNIEKS**

No angļu valodas tulkojusi
Ieva Elsberga

ZVAIGZNE ABC

821.111(73)-93

Ha 466

Erin Hunter

SURVIVORS 2: A HIDDEN ENEMY

Copyright © 2013 by Working Partners Limited

Series created by Working Partners Limited.

Cover design © Imagine That Group Ltd

All rights reserved.

Ērina Hantere

KLANU SUŅI. NEZINĀMAIS IENAIDNIEKS

Apgāda vadītāja *Vija Kilbloka*

Projekta vadītāja *Marika Taube*

Redaktore *Santa Brauča*

Korektores *Evija Stikute, Ilona Burka*

Mākslinieciskā redaktore *Inguna Kļava Švanka*

Vāka dizainu adaptējusi *Ilze Isaka*

Apgāds Zvaigzne ABC, SIA, K. Valdemāra ielā 6,

Rīgā, LV-1010. Red. nr. L-4136.

Jelgavas tipogrāfija

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs.

Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta

izmantošana ir autortiesību pārkāpums.

Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta

atbildība Krimināllikuma 148. pantā.

© Tulkojums latviešu valodā, Ieva Elsberga, 2022

© Literārā apdare, izdevums latviešu valodā, mākslinieciskais
noformējums, Apgāds Zvaigzne ABC, 2022

ISBN 978-9934-31-068-3

Īpašs paldies Džilianai Filipai

Veltīts Džeimijam Filipam

SUNU KLANI

VIENPAŠI

LEO – suns ar biezu, zeltaini baltu kažoku.

SIRMAIS – liels, drukns suns ar strupu purnu.

SAITESSUŅI

BELLA – kucīte ar biezu, zeltaini baltu kažoku; Leo māsa (šeltija un retrīvera jauktene).

DEIZIJA – sīka, balta kucīte ar brūnu asti (Vesthailendas baltā terjera un Džeka Rasela terjera jauktene).

MIKIJS – melnbalts ganusuns ar gludu, zīdainu spalvu (borderkollijs).

MARTA – milzīga, melna sune ar biezu kažoku un lielu galvu (ņūfaundlendiete).

BRUNO – liels, brūns cīņassuns ar biezu kažoku un bargu purnu (vācu aitusuņa un čau-čau jauktenis).

SAULSTARĪTE – sīka kucīte ar garu, baltu spalvu (Maltas bišona).

ALFIJS – maza auguma plecīgs šunelis ar strupu purnu un lāsumainu, balti brūnu kažoku.

SAVVAĻAS BARS (HIERARHISKĀ SECĪBĀ)

ALFA milzu vilka jauktenis ar sirmi baltu kažoku un dzeltenām acīm.

BETA neliela vējasune ar īsu, pelēku spalvu (arī – Saule).

MEDNIEKI **UGUNS** – ražens, brūns suns ar garām ausīm un pluskainu kažoku.

AŠĀ – sīka kucīte ar dzintaraini brūnu un baltu kažoku.

SKAIDA – melns, garausains suns ar garu spalvu.

ATSPERE – medību sune ar dzintaraini brūnu, melni lāsumotu kažoku.

PATRUĻNIEKI **MĒNESNĪCA** – melnbalta ganusune (viņas kucēni: Knosis – melnbalts sīkaliņš, Nāsiņa – melna kucīte, Pūka – melnbalts puika).

ŠAUTRA – slaida, brūni balta dzinēj-sune.

NERVS – dzintaraini brūns, melni lāsumots suns ar klibu kāju.

OMEGA sīks savāda paskata šunelis ar mazām auštelēm un krunkainu purnu (arī – Smilksts).

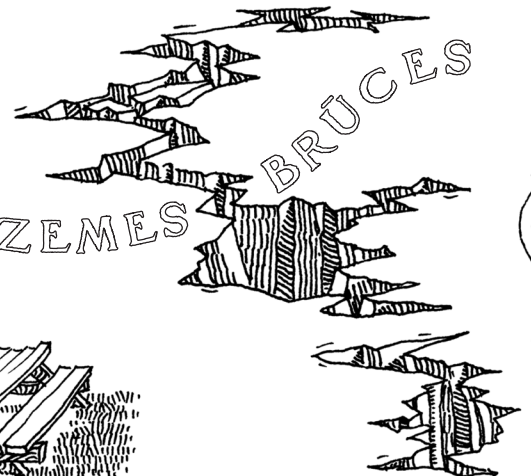
EZERS

SAVVAĻAS
SUNU BARS

ZEMES
BRŪCES

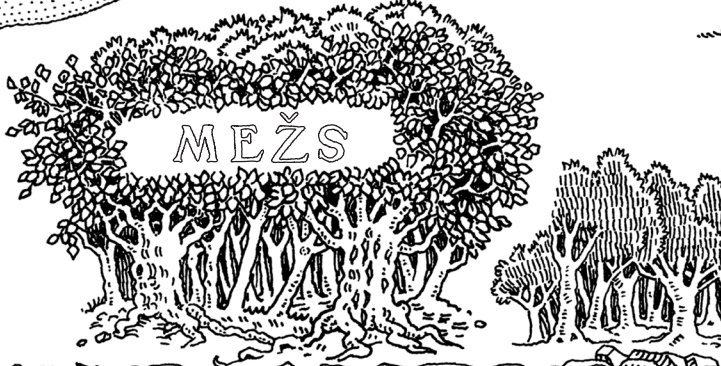

GARĶEPAINU
APMETNĒ

INDĪGA
UPE

MEŽS

MEŽAINĀ KALNA KORE

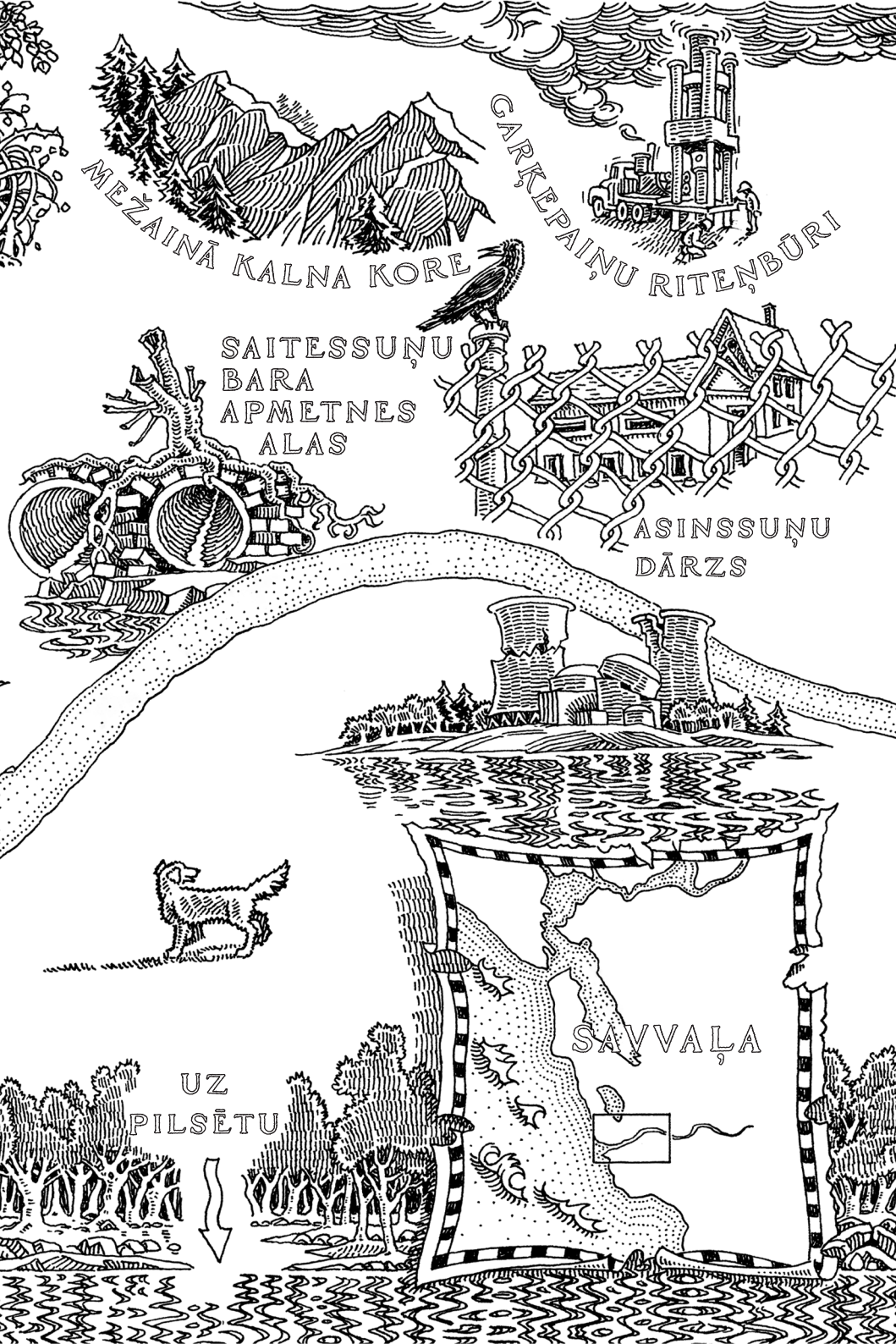
CARĶEPAIŅU RITENBŪRI

SAITESSUŅU
BARA
APMETNES
ALAS

ASINSSUŅU
DĀRZS

SAVVAĻA

UZ
PILSĒTU

PROLOGS

Vaukšķis aizrautīgi tvarstīja spīdīgu, zaļu vaboli. Tu man neizbēgsi, vabole! suņuks domāja. Kukainim vairs nebija, kur sprukt. Viņš bija Mednieks! Vaukšķis Zibenīgais, Vaukšķis Drosmīgais! Varenais Zibensšautras un debessuņu karotājs!

Es tev rādīšu...

Viņš tvēra pēc kukaiņa, kurš pūlējās aizmukt, un izgrūda biedējošākos rējienu, kādus vien prata: vabolei taču jāzina, ka tās stundas skaitītas. Pēkšņi atskanēja savāds kauciens. Vaukšķim spalva uz skausta sacēlās stāvus, un viņš piešķieba galvu. Pār muguru pārskrēja trīsas.

Suns? Vai tas bija suns?

Vabole nozuda zem baltā žoga, bet Vaukšķim tā vairs nebija ne prātā. Pēkšņi bija daudz svarīgāk tikt prom no iežogotā pagalma, ne medīt. Šūnelis neveikli aizlumpačoja pār mauru un iespruka šķūņa pazīstamajā, mierinošajā siltumā un smaržā. Brāļi un māsas apsveica viņa atgriešanos ar skaļiem smilkstiem, un Vaukšķis iespraucās starp pārējiem, mātei pavēderē.

Pārējo apmīļots un aplaizīts, suņuks pamazām juta, ka sirds rimst joņot un drosme atgriežas.

– Kas tas bija par troksni? – viņš iečinkstējās.
– Vai jūs dzirdējāt? Vai dzirdējāt?

– Jā! Jā!

– Mēs dzirdējām!

– Briesmīgs suns!

– Nu, nu, mazie. – Māte mīļi aplaizīja kucēnu purniņus. – Tas nebija nekāds suns. Tas bija vilks, bet šurp viņš nenāks.

Vilks. No vārda vien Vaukšķi atkal sagrāba baiļu trīsas, un viņš juta, ka arī brāļi un māsas nervozi nodreb. Tas vārds neizklausījās labs. Tas bija vārds, no kā jābaidās...

Māte turpināja, un viņas balsī ieskanējās viegls uzjautrinājums. – Jums nav par ko uztraukties. Ziniet, vilki nemaz tik ļoti neatšķiras no mums. Viņiem ir četras kājas, kažoks un zobi. Vilki ir ātri un stipri, un nešpetni, un arī nepieradināmi, viltīgi un gudri.

– Es noteikti varētu izvazāt vilku aiz deguna! – paziņoja Pīkste.

– Ceru, ka tu to nekad nedarīsi! – rājās māte.
– Suņi tā neuzvedas. Mēs esam gudri, bet godīgi. Cēli un godājami. Tas jums allaž jāpatur prātā.

– Tā vilka balss, – bikli ieminējās Ņurkste, – mazliet atgādināja suņa gaudas.

– Vilki un suņi ir rada, Ņurkstīt, un mūsu radu saitēm ir ļoti, ļoti sena vēsture. Bet tas nenozīmē, ka vilkiem var uzticēties. Ja reiz kādu ieraudzīsiet, turieties no viņa pa gabalu. Ja vajag, tad ņemiet kājas pār pleciem.

– Kāpēc? – Vaukšķis neizpratnē piešķieba galvu.

– Tāpēc, ka vilks iecirtīs zobus jums miesā, tiklīdz uzgriezīsiet muguru. Nekad netuvojieties vilkam! Tā izdarīja Ošņa, un viņai to nācās rūgti nožēlot. Vai atceraties to stāstu? Ošņa vienmēr iekūlās nepatikšanās savas ziņkārības dēļ. Viņa izdzirdēja vilku kaucienus un devās pie tiem, jo bija drošsirdīga un ziņkārīga.

– Es arī esmu drošsirdīga! – iejaucās Píkste.

– Drošsirdība nav tas pats, kas muļķība, Píkstīt! Vilku bars notvēra Ošņu un ieslodzīja zem Pirmās priedes, un vilku barvedis Dižilknis jau dzīrās viņu nogalēt par spiegošanu. Bet Ošņa bija Zibensšautras mazmeita, un, lai arī Zibensšautra tolaik jau bija devies dzīvot pie debessuņiem, viņš aizvien sargāja savējos. Ieraudzījis, ka Ošņai draud briesmas, Zibensšautra nolēca no debesīm un aizdedzināja Pirmo priedi un Dižilkni! Vilku bars izbailēs metās bēgt, un tikai tāpēc Ošņa palika dzīva un pieaugusi kļuva par vareno karotāju Mežaliesmu. Mēs pārējie nevaram cerēt uz Zibensšautras palīdzību, tāpēc mums ir jāmacās no Ošņas kļūdām.

Tālumā atkal atbalsojās kauciens, un kucēni sapiedās vēl ciešāk kopā, bet māte saslēja ausis un ieklausījās. Vaukšķis juta, kā viņu pārņem miers. Mātes sāns bija tik silts, un viņas sirds mierinoši sitās turpat pie auss. Gan viņa visus pasargās.

Vaukšķis ierušinājās dziļāk mātei azotē. – Ja arī tas vilks atnāktu, mums taču nenotiktu nekas slikts, vai ne?

Pīkste izgrūda nicīgu smilkstu.

– Beidz muļķoties, Vaukšķi! – viņa uzsauca. – Tu dzirdēji, ko māte teica: te vilks mums netiks klāt!

– Tev taisnība. – Mātes balsī ietrīsuļojās uzjautrinājums. – Šurp vilki nekad nenāktu. Jūs esat drošībā, tāpēc čučiet vien.

Vaukšķis pabāza purnu zem ķepas nomierinājies un omulīgs, tomēr auss neviļus notrīsēja, ieklausoties saltajā, gaistošajā vilka saucienā. *Es būšu prātīgs, suņuks nodomāja. Nedarīšu kā Ošņa. Turēšos no vilkiem pa gabalu.*

Droši un silti, starp brāļiem un māsām... Tieši tā, kā tam jābūt. Tālu no nepieradinātās dabas plašumiem, tālu no vilkiem, sargājošā ģimenes lokā...